

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ

Ι Ε Ρ Α Μ Η Τ Ρ Ο Π Ο Λ Ι Σ Θ Η Β Ω Ν κ α ι Λ Ε Β Α Δ Ε Ι Α Σ

«ΙΔΩΝ Ο ΙΗΣΟΥΣ ΤΗΝ ΠΙΣΤΙΝ ΑΥΤΩΝ»

(Κυριακή ΣΤ' Ματθαίου – 8 Ιουλίου)

Το πρώτο ζητούμενο στον χριστιανισμό είναι η πίστη. Είναι η πηγή και το κέντρο όλης της εν Χριστώ ζωής. Είναι ο πρώτος και απαραίτητος όρος που θέτει ο Θεός για να τον πλησιάσει ο άνθρωπος.

Λέγει ο απόστολος Παύλος σχετικά με το θέμα μας: «Επειδή πίστευε ο Ενώχ τον πήρε ο Θεός από αυτό τον κόσμο ζωντανό, χωρίς να γνωρίσει θάνατο. Δεν τον εύρισκαν οι άνθρωποι, διότι ο Θεός τον μετέθεσε. Πριν την μετάθεση του ο Θεός έδωσε μαρτυρία ότι τον είχε ευαρεστήσει. Και ο τρόπος που τον ευαρέστησε είναι η πίστη, γιατί χωρίς την πίστη δεν μπορεί κανένας να ευαρεστήσει τον Θεό» (Εβρ. 11,5-6).

Γι' αυτό η πίστη υπήρξε προπρωτική και μεταπρωτική αναγκαιότητα. Το πρώτο και βασικό, που ζήτησε ο Θεός από τους πρωτοπλάστους, ήταν να πιστέψουν στον λόγο του, ότι, εάν φάνε από το δένδρο «του γινώσκουν καλόν και πονηρόν» (Γεν. 2,17) τότε θα αποθάνουν. Οι πρωτόπλαστοι μέχρι τότε δεν γνώριζαν το φαινόμενο του θανάτου. Ο θάνατος γι' αυτούς ήταν μια άγνωστη πραγματικότητα. Ο Θεός λοιπό τους καλούσε με την εντολή που τους έδωσε, αφ' ενός μεν να δείξουν εμπιστοσύνη και αφοσίωση σ' εκείνον, να θεωρήσουν αξιόπιστο το λόγο του και να υπακούσουν, αφ' ετέρου δε τους καλούσε να θεωρήσουν πραγματικό το «μη βλεπόμενο», τότε φαινόμενο του θανάτου.

Μετά την αποτυχία των πρωτοπλάστων να πιστέψουν, ο Θεός επεκτείνει την απαίτησή του για πίστη στους απογόνους του Αδάμ. Στον Νώε, στον Αβραάμ, στον Ισαάκ, στον Ιακώβ, στον λαό του Ισραήλ, που προήλθε απ' αυτούς.

Ο Χριστός αναζητά παντού την πίστη, ακόμη και στους ανθρώπους που μας συνοδεύουν και σηκώνουν μαζί με μας τον σταυρό, που έχουμε ο καθένας μας. «Ιδών δε ο Ιησούς την πίστιν αυτών λέγει τω παραλυτικώ· τέκνον αφέωνται σοι αι αμαρτίαι σου... έγειρε και άρον τον κράββατον σου και ύπαγε εις τον οίκον σου και περιπάτει» (Μαρκ. 2,5-11). Είδε ο Χριστός την πίστη των ανθρώπων, που μετέφεραν τον παραλυτικόν, ότι, αν θα τον φέρουν κοντά του, θα θεραπευθεί και τον θεράπευσε ψυχικά και σωματικά.

Η πίστη είναι θείο δώρο και χάρισμα.

Η αγία Γραφή έχει πλήθος χωρίων, στα οποία παρουσιάζει την χριστιανική πίστη ως θείο δώρο και χάρισμα. Ας μελετήσουμε μερικά.

α) Οι μαθητές παρουσιάζονται να προσεύχονται και να λένε στον Κύριο· «Κύριε πρόσθες ημίν πίστιν» (Λκ. 17,5).

β) Έχουμε τον πατέρα του σεληνιαζομένου παιδιού, που δεν μπόρεσαν οι μαθητές να το θεραπεύσουν και, όταν κατέβηκε ο Χριστός από το Θαβώρ, τον πλησίασε ο πατέρας και του είπε· «Εί τι δύνασαι βοήθησον ημίν» (Μαρκ. 9,22). Τότε ο Χριστός του απάντησε «Εί δύνασαι πιστεύσαι, πάντα δυνατά τω πιστεύοντι». Κ' εκείνος τότε κραυγάζοντας μετά δακρύων έλεγε· «Πιστεύω, Κύριε· βοήθει μου τη απιστία». Δηλαδή· Ενίσχυσέ με, Κύριε· η πίστη μου δεν είναι σωστή και πλήρης, Ενίσχυσέ με να την αυξήσω και να τη στερεώσω. Μόνος μου δεν μπορώ.

γ) Ο Χριστός σε κάποια περίπτωση προσευχόμενος εις τον Πατέρα του είπε τα εξής. «Εξομολογούμαί σοι πάτερ, Κύριε του ουρανού και της γης, ότι απέκρυψας ταύτα από σοφών και συνετών και απεκάλυψας αυτά νηπίοις» (Ματθ. 11,25-26).

δ) Όταν ο Πέτρος απάντησε στην ερώτηση του Χριστού, «Υμείς δε τίνα λέγετε είναι;», λέγοντας «Συ εί Χριστός ο υιός του Θεού του ζώντος», ο Χριστός είπε τα εξής. «Μακάριος εί Σίμων Βαριωνά, ότι σαρξ και αίμα ουκ απεκάλυψέ σοι, αλλ' ο πατήρ μου ο εν τοις ουρανοίς» (Ματθ. 16,17-18).

Η πίστη είναι όμως και προσωπικό επίτευγμα.

Αφού η αγία Γραφή μας διδάσκει, όπως αποδείξαμε, ότι η πίστη είναι δώρο του Τριαδικού Θεού προς τον άνθρωπο, τίθεται το θέμα· έχει ευθύνη ο άνθρωπος, εάν ο Θεός δεν του έδωσε αυτό το δώρο; Και γιατί ο άνθρωπος να έχει τόση ανάγκη της πίστεως, και να είναι υπεύθυνος για την απιστία, αφού η κατοχή της εξαρτάται από το εάν τη δώσει ο Θεός. Μήπως φταίει ο Θεός και όχι ο άνθρωπος;

Λέγει ο ι. Χρυσόστομος· «Δεν φταίει ο Θεός που μερικοί είναι άπιστοι, που δεν δέχονται τα θεία δόγματα. Αλλά φταίνε οι ίδιοι οι άπιστοι, **που δεν δέχονται** το κάλεσμα του Θεού» (Ε.Π.Ε.18, σ. 46,23-25). Και πράγματι ο Θεός δίδει στον καθένα ευκαιρίες να πιστέψει, αλλά οι άνθρωποι δεν τις αποδέχονται.

Βλέπουμε **οι φαραisaίοι και οι γραμματείς** να βλέπουν τόσα και τόσα σημεία του Χριστού, και στο τέλος αντί να πιστεύουν να βλασφημούν το Άγιο Πνεύμα, λέγοντας ότι με την δύναμη του Βεελζεβούλ κάνει ο Χριστός τα θαύματα (Πρβλ. Ματθ. 9,34 · 12,24).

Βλέπουμε τους **Γεργεσηνούς** κατά Ματθαίο και Μάρκο, ή τους Γαδαρηνούς κατά Λουκά, ενώ βλέπουν τη θεραπεία δαιμονισμένων συμπατριωτών τους, να διώχνουν το Χριστό από τη χώρα τους, αντί να τον ικετεύσουν να μείνει κοντά τους (Ματθ. 8,28-34).

Βλέπουμε **την Χοραζίν, την Βηθσαϊδά και την Καπερναούμ**, τις πόλεις που έμενε τον περισσότερο καιρό ο Χριστός και έκανε τα περισσότερα κηρύγματα και θαύματα, να μη πιστεύουν (Ματθ. 11,20-24). Το ίδιο συνέβη και με τη Ναζαρέτ.

Βλέπουμε τέλος ο Χριστός, λίγο πριν το πάθος του, να κάνει το πιο εκπληκτικό σημείο του· ν' ανασταίνει τον τετραήμερο **νεκρό Λάζαρο**. Οι

αρχιερείς και οι φαρισαίοι όμως, αντί να συγκλονισθούν από το φοβερό γεγονός και να σκεφθούν μήπως κάναμε λάθος, μήπως πρέπει ν' αναθεωρήσουμε τη στάση μας, εκείνοι κάνουν συνέδριο πώς να φονεύσουν τον Χριστό! Αργότερα δε σκέπτονται να σκοτώσουν και το Λάζαρο, ώστε να εκλείψει μια αιτία που πίστευαν πολλοί των Ιουδαίων (Ιω. 11,45-54) · 12,10).

Και ο ι. Χρυσόστομος, συνεχίζοντας το ίδιο θέμα, λέγει·

«Αλλά θα έλεγε κάποιος, ότι έπρεπε ο Θεός να φέρει κοντά του τους απίστευτους αναγκαστικά, χωρίς τη θέλησή τους. Όχι! Ο Θεός δεν βιάζει ούτε αναγκάζει κανένα. Ποιος σέρνει τους προσκεκλημένους σε τιμές και πανηγύρια και τραπέζια αναγκαστικά χωρίς αυτοί να το θέλουν; Έτσι κι ο Θεός. Καλεί τους ανθρώπους να έρθουν με τη θέλησή τους στην βασιλεία του» (Ε.Π.Ε. σσ. 46,25-33).

Είναι λοιπόν η πίστη δώρο· αλλά ο Θεός τα δώρα δεν τα πετάει σ' εκείνους που δεν τα εκτιμούν και δεν τα θέλουν με προσωπική επιθυμία. Για να δοθεί το δώρο της πίστεως, χρειάζεται πάντοτε το στοιχείο της αναζητήσεως, του ενδιαφέροντος, του πόθου, της δίψας, της προσπάθειας.

Αρχιμ. Μελέτιος Απ. Βαδραχάνης